Горіла, як царівник над рікою.

Ой, чічко солоденька, забув бих ті швидко,

Аби з мого подвір'ячка на твоє не видко.

Бодай тото подвір'ячко вогнем ізгоріло,

Щоби мене, файна любко, к тобі не кортіло.

Як калина, малиною крашена; брови шовкові, очі, гей очі — чорні, як темінь, така глуша, такий туск коло тої хати з тополями, бувало, як переходжу.

Струнка, бо ж струнка, а очі — та ж в них переливаються усі світи для мене...

Така весела, та пишна, та мила, як весна у маю, а ті очі, як блискавиці, що потинають зразу ж...

Так до мене щось кличе, як тоту спрагу до тої водиці, що на горі з каменя на сонці перлами розливається.

Тужу жагуче, щоби сказати тобі найщирші слова, які маю сказати, але не зважуюсь, що ти сміятимешся...

Не зважуюсь з остраху, що їм не повіриш.

Називаю тебе грубими іменнями, бо скриваю своє серце, рву свій біль...

А біль лишається вічно свіжим від твоїх очей...

А усміх твій блимає, як один великий сумнів...

Тужу жагуче, щоби відійти від тебе, та знаю, що все верну.

О мріє моя! Любове! Яка ти сильна! Даєш життя і відбираєш...